

L'hora de la professionalitat

A Catalunya, fins fa poc temps les multituds es vestien de solitud. Però sobretot a partir de l'11 de setembre del 2012, per dir-ho amb paraules del pianista de la novel·la d'Alessandro Baricco, *Novecento*: "En els ulls de la gent pot veure's el que veuran, no el que han vist".

Després de l'èxit de la manifestació i dels quatre impecables missatges del president de la Generalitat –roda de premsa a Barcelona, conferència a Madrid, declaracions després del nou cop de porta del Govern central al pacte fiscal, discurs al Parlament– comencem a deixar la fase de l'independentisme per entrar en la fase de la independència, la de l'Estat propi a Europa. Aquesta evolució ve presidida pel canvi de lideratge, passant de la societat civil a les institucions polítiques, especialment al Govern de la Generalitat (amb suport parlamentari i del poder municipal). La fase que ara comencem serà més potent i més definitiva que la primera, però també més complexa i amb interrogants que caldrà anar resolent.

Insisteixo: amb una majoria social interna no n'hi ha prou per ser un nou Estat d'Europa. Cal treballar en diversos àmbits: consolidar i ampliar aquesta majoria; establir una xarxa i una estratègia d'aliances a nivell internacional que faci que actors decisius donin suport al procés (o com a mínim no s'hi oposin); establir una sòlida majoria parlamentària; projectar el lideratge de la Presidència de la Generalitat; mantenir la congruència entre les accions de les institucions del país i de la societat civil.

Ho he dit moltes vegades: la internacionalització del procés és un dels punts clau de l'èxit. A diferència del que passa al Regne Unit o el Canadà, el marc constitucional espanyol ha esdevingut un marc hostil per a Catalunya. S'ha convertit en una camisa de força que impedeix diverses coses: 1) el reconeixement del país com una societat nacional diferenciada, tant a nivell intern com europeu i internacional;

2) tenir un autogovern nacional solvent perquè Catalunya decideixi per si mateixa el seu futur i la seva projecció al món (economia, benestar, cultura, educació, recerca, innovació, pensions, política europea, relacions internacionals...); 3) que el país surti de l'espòli fiscal actual i pugui disposar dels recursos que genera, sense la sagnia permanent actual, i 4) que Catalunya disposi de les infraestructures que necessita (aeroport, port, línies ferroviàries, telecomunicacions...) pel seu desenvolupament competitiu en un món globalitzat.

"Hi ha moments –diu Marguerite Yourcenar a *Alexis*– en què només ens cal un arbre que depassi una muralla per recor-

te és la presència de Catalunya en el concert internacional dels estats del món. És un repte que podem dir que hem heretat dels nostres fills i dels nostres néts. De les generacions futures.

I aquí cal tenir present un risc intern que cal evitar prioritàriament: si es precipitessin divisions entre els sectors que estan a favor de l'Estat propi, sobre el ritme del procés i les estratègies a implementar, seria oferir un regal als adversaris que provaran d'impedir amb contundència el seu èxit. El posicionament rotund en l'objectiu final ha de combinar-se amb accions i posicionaments congruents entre les institucions, els partits catalanistes i la societat civil. Des de la societat, cal mantenir la

pressió al Govern per la constitució d'un nou Estat a Europa, però també cal que tots els sectors que volen aquest objectiu segueixin el lideratge del Govern. Catalunya ha estat 300 anys sota domini espanyol. Ara no vindrà d'uns mesos de més o de menys per aconseguir la llibertat del país i la dels seus ciutadans. El més important és la unitat i no cometre errors en els aspectes decisius assenyalats anteriorment.

A Catalunya li passa una cosa semblant a la del protagonista de la recent novel·la d'Ian McEwan, *Solar*: "El passat li havia ensenyat repetidament que el futur era la solució de sí mateix". El futur estarà ple d'energia interna i de dificultats externes. La congruència d'acció política entre institucions,

partits i societat civil vol dir que aquests tres elements entrin, per dir-ho així, en freqüència de ressonància –que és quan sabem que els objectes fan un ús més eficient de l'energia que se'ls subministra.

PP i PSOE són dos partits profundament nacionalistes, molt antiquats en termes de cultura política, tant en termes liberals com en termes democràtics. Resulta molt poc creïble que pugui ensenyar a llegir algú que és analfabet. Alguns sembla que han descobert ara el "federalisme asimètric" (!!) –un concepte procedent dels EUA i de Canadà, que vaig introduir a mitjans dels anys noranta en el debat acadèmic i polític català, espanyol i europeu–. Però d'això ja en parlarem potser un altre dia.●

IGNOT

dar-nos que els boscos existeixen". Ara és un d'aquests moments. A partir d'ara és l'hora de la professionalitat. Això vol dir, entre altres coses, que les presses són comprensibles en la població, però no en els professionals de la política. Cal posar molt rigor en els objectius, en les estratègies, en els procediments i les aliances. El ritme, la velocitat del procés, ha de venir en funció del rigor i la qualitat, no a l'inrevés. Quan un té molta pressa, acostuma a pensar de pressa i malament. L'hora de la professionalitat també vol dir que el proper govern estigui compost per persones competents, tant en termes professionals com en termes polítics (dues condicions que no van juntes necessàriament). El rep-